Νέα Εποχή και «Νέα» Τηλεόραση (Δάφνη Βαρβιτσιώτη, Ιστορικός - Αρχαιολόγος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 15 Μαΐου, 2007

Σήμερα ο μέσος πολίτης βρίσκεται, εν αγνοία του, έρμαιο ενός φαινομένου το οποίο επιδρά τόσο καθοριστικά στην ζωή του, ώστε έχει την δυνατότητα να εξαλείφει το παρελθόν του, να επηρεάζει το παρόν του και να καθορίζει το μέλλον του.
Πρόκειται για το φαινόμενο της τηλεόρασης, και πιο συγκεκριμένα της «νέας» τηλεόρασης. Πράγματι, μια ανασκόπηση του τρόπου λειτουργίας της τηλεόρασης στην χώρα μας κατά τις τελευταίες δεκαετίες καταδεικνύει ότι αυτή εγκατέλειψε, βαθμιαίως, την αρχική της λειτουργία΄ έπαψε, δηλαδή, να είναι εργαλείο ενημέρωσης, επιμόρφωσης, στήριξης αξιών και ψυχαγωγίας και, με την βοήθεια ειδικών μεθοδεύσεων και ειδικών συντελεστών, έλαβε νέα μορφή: μεταβλήθηκε σε εργαλείο καθοδήγησης της σκέψης του ανυποψίαστου τηλεθεατή.

Σήμερα, η «νέα» τηλεόραση, με τα καταιγιστικά μηνύματά της, βομβαρδίζει ανηλεώς και ακατάπαυστα τα θύματά της, τους ανυποψίαστους τηλεθεατές. Κυρίως τους βομβαρδίζει με βαριές μομφές και κατηγορίες εναντίον όλων όσων αποτελούσαν μέχρι πρότινος τα ερείσματα του σύγχρονου Έλληνα: τον γάμο, την οικογένεια, επειδή βασίζονται στην τυραννία του «πατέρα αφέντη», στην «σεξουαλική και οικονομική καταπίεση» και την «άμισθη εργασία» της γυναίκας και στην «έλλειψη κατανόησης» προς τις σωματικές και ψυχολογικές ανάγκες των παιδιών· την μητρότητα, επειδή παρεμποδίζει την «ελευθερία», την «ολοκλήρωση της προσωπικότητας» και το «δικαίωμα στην εργασία και στον έρωτα της γυναίκας»· την Ιστορία, επειδή είναι φορέας «σωβινισμού», «εθνικισμού», «προκαταλήψεων» και «μίσους»· τον πατριωτισμό, επειδή είναι «ρατσισμός» και «φασισμός»· τα σύνορα, για τον ίδιο λόγο· τον Χριστιανισμό, είτε διότι είναι απαρχαιωμένος, είτε διότι είναι εβραιογενής, είτε διότι διαπνέεται από αντιφεμινισμό, είτε διότι η ηθική του «καταπιέζει» τις «φυσικές» σεξουαλικές τάσεις του ανθρώπου, στρέφεται κατά της «ελευθερίας» του και κατά του «δικαιώματός» του στην ομοφυλοφιλία ή στον «απελευθερωτικό» πανηδονισμό· τον δυτικό τρόπο σκέψης και ζωής, επειδή «καταστρέφει την φύση», «μολύνει το περιβάλλον», «αφανίζει τον πλανήτη» κ.ο.κ.

Αόρατος Πόλεμος, «Δημιουργική Καταστροφή» και Νέος Διαφωτισμός

Πρόκειται για πραγματικό πόλεμο ιδεών, που, ακόμα και αν εκτυλίσσεται στον χώρο της σκέψης – και μάλιστα πίσω από βαθυστόχαστες και ιερές προσωπίδες των υψηλότερων εννοιών και ιδεωδών -, δεν παύει να είναι πόλεμος. Τα όπλα του: ο «ανθρωπισμός», τα «ανθρώπινα δικαιώματα», η «αγάπη προς τον άνθρωπο», η «απελευθέρωση» και η «αξιοπρέπεια» του ανθρώπου, η «βελτίωση των συνθηκών ζωής της ανθρωπότητας», ο «πλουραλισμός», η πολυφωνία και η «ελεύθερη διακίνηση των ιδεών», η «ελευθερία του λόγου», η «μη-βία», το «δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού», ο σεβασμός στην «ετερότητα», η «ανοχή», η «αποκατάσταση της πραγματικής ιστορίας», το «δικαίωμα στην διαφορετικότητα», η «εξέλιξη, η αυτοβελτίωση» και η αλλαγή της σκέψης του, η «αλλαγή νοοτροπίας» του, η «διεύρυνση της συνείδησής» του, η «ισορροπία στον άνθρωπο και στην φύση», η «σωτηρία του πλανήτη», η «σωτηρία του Τρίτου κόσμου», ο «δίκαιος καταμερισμός των πηγών ενεργείας του πλανήτη» κ.λ.π.
Σκοπός του: Να «διαφωτίσει» τον δυτικό άνθρωπο για τα σφάλματα στα οποία υπέπεσε στο παρελθόν, για αυτά που διαπράττει στο παρόν και για τον κίνδυνο που ο ίδιος αποτελεί για το μέλλον του πλανήτη, στην περίπτωση που δεν «διαφωτιστεί» και δεν μεταβάλλει εκ βάθρων τον τρόπο σκέψης του, τις αξίες, τις ιδέες του, τα ιδανικά του, την θρησκευτική του τοποθέτηση, την συνείδησή του, τον τρόπο που ζει, τα ήθη και τα έθιμά του, τους νόμους του, τους θεσμούς του, τα σύνορά του κ.ο.κ.
Ο αόρατος πόλεμος αυτού του νέου τύπου Διαφωτισμού επιτυγχάνεται σιωπηρά, αναίμακτα και αθέατα αυτό που –παρά τις σφαγές, τις αγριότητες και τις βαρβαρότητές του- κανένας συμβατικός πόλεμος δεν κατόρθωσε να επιτύχει στην ιστορία της ανθρωπότητας: μεταβάλλει εκ βάθρων τον τρόπο σκέψης των τεράστιων τμημάτων πληθυσμού, ανεξαρτήτως ηλικίας και μόρφωσης και ταυτόχρονα τους προσηλυτίζει σε μια νέα περί ανθρώπου και περί κόσμου αντίληψη, και τούτο, χωρίς να συναντά αντιδράσεις, προσκόμματα ή αντιστάσεις.
Παρ’ όλον ότι, κυριολεκτικώς, μαίνεται στην χώρα μας, ο πόλεμος αυτός δεν αποτελεί περιορισμένο τοπικό φαινόμενο, ούτε διεξάγεται αποκλειστικώς μέσω της τηλεόρασης. Πρόκειται για πολύπλευρο φαινόμενο πλανητικής εμβέλειας, πίσω από το οποίο κρύβεται μια ριζικά νέα περί ανθρώπου και περί κόσμου αντίληψη, ο αποκαλούμενος **Νέος Διαφωτισμός**. Για την επικράτησή του, ο Νέος Διαφωτισμός έχει κηρύξει μονομερώς τον πόλεμο κατά της «παλαιάς» σκέψης και της «παλαιάς» πραγματικότητας, με όραμα μια Νέα Εποχή. Τον πόλεμο αυτό οι θεωρητικοί του Νέου Διαφωτισμού τον αποκαλούν ευφημιστικά «*αποδόμηση*». Τον αποκαλούν επίσης -επί το ευφημιστικώτερον- και «*δημιουργική καταστροφή*», με το σκεπτικό ότι, ενώ η όλη διαδικασία συντελεί στην καταστροφή της «παλαιάς» σκέψης και του «παλαιού» κόσμου, συμβάλλει συγχρόνως, στην δημιουργία μιας «νέας» σκέψης, η οποία θα συντελέσει στην εδραίωση της Νέας Εποχής για το σύνολο του πλανήτη.
Πράγματι, όπως επιβεβαιώνει και ο πολύς Ε. Μορέν (Διευθυντής ερευνών του Εθνικού Κέντρου Επιστημονικής Έρευνας, καθώς και του Κέντρου Διεπιστημονικής Έρευνας (Ανθρωπολογία, Κοινωνιολογία, Πολιτική) στην Σχολή Ανωτέρων Σπουδών και Κοινωνικών Επιστημών, στο Παρίσι), διανοητής της Νέας Εποχής, ο πόλεμος του

Νέου Διαφωτισμού κατά της «παλαιάς» σκέψης είναι γενικευμένος: «*Η ίδια μάχη, αν και έχει αποσυνθετική φύση, είναι μέρος της αγωνιώδους γέννησης. Η μάχη διεξάγεται σήμερα παντού, μέσα σε κάθε αυτοκρατορία, έθνος, τάξη, εθνότητα, ομάδα, άτομα, ανάμεσα σε δυο τρόπους σκέψης, συμπεριφοράς, δράσης…*» (*Από την Κρίση στην Πίστη, Αποσπάσματα από το έργο του Εντγκάρ Μορέν «Αφήνοντας τον Εικοστό Αιώνα»*, μτφρ. Α. Φιλιππάτος, πρόλογος: Σπήλιος Παπασπηλιόπουλος, εκδ. ΡΟΕΣ, microMEGA, 1998, σ. 93).
Στρεφόμενη κατά του δυτικοευρωπαϊκού πολιτισμού, η «δημιουργική καταστροφή» αποδεικνύεται ιδιαίτερα επώδυνη για την Ελλάδα, το λίκνο του.

Ανοσοποιητικό Σύστημα και «Ιοί»

Ο «αόρατος» πόλεμος αποδόμησης που οι συντελεστές της Νέας Εποχής έχουν εξαπολύσει αποβλέπει στην κάμψη των εσωτερικών αντιστάσεων της δυτικής «ανθρωπόμαζας», ώστε να γίνει απρόσκοπτα «*…δυναμική και ριζική μεταβολή για πάντα*» (M. Malachi, *The Keys of This Blood, κεφ.: Η Γεωπολιτική της Δύναμης*, σ. 15) όλων ανεξαιρέτως των δεδομένων της ζωής, της σκέψης και του πολιτισμού της.
Αποκαλυπτικός είναι στο σημείο αυτό ο Ε. Μορέν, ακριβώς διότι παρομοιάζει τις αντιστάσεις που προβάλλονται έναντι του Νέου Διαφωτισμού, με αυτές που προβάλλει το ανοσοποιητικό σύστημα ενός φυσικού οργανισμού, όταν προσβάλλεται από ιό: «*Αν η ανθρωπότητα θέλει να μεταμορφωθεί από χρυσαλλίδα σε πεταλούδα, θα πρέπει να είναι πρόθυμη-όπως η χρυσαλλίδα- να αυτοκαταστραφεί και να διαλύσει το ίδιο της το ανοσοποιητικό σύστημα*». Με αυτήν την διόλου κολακευτική για την Νέα Εποχή και τον Νέο Διαφωτισμό παρομοίωση, ο φιλόσοφος προσπαθεί να διαλύσει τις τυχόν υποψίες περί της ποιότητας της αιτούμενης μεταβολής, αλλά και να κάμψει τις αντιστάσεις του ανθρώπου των δυτικών κοινωνιών, προβάλλοντάς την ως μέρος μιας αναπότρεπτης εξελικτικής διαδικασίας.
Πράγματι, το σύνολο του έργου του Ε. Μορέν, που είναι από τους πλέον γνωστούς στοχαστές που ευαγγελίζονται μια Νέα Εποχή και μια επαναστατική αναδιάρθρωση της κοινωνίας σε πλανητικό επίπεδο, εστιάζεται στον εντοπισμό, την ανάλυση και την «αποδόμηση» των στοιχείων που, κατ’ αυτόν, αποτελούν τον «ανοσοποιητικό μηχανισμό» των δυτικών κοινωνιών. Προς χάριν αυτού που ο ίδιος περιγράφει ως την «ανάδυση της ανθρωπότητας ως “ανθρωπότητας”», ή ως «ανθρωποποίηση», ο Μορέν αποδομεί τον «ανοσοποιητικό μηχανισμό» της αντίληψης του δυτικού ανθρώπου, την οποία αποκαλεί «παραισθητική»· αποδομεί τον «ανοσοποιητικό μηχανισμό» της δυτικής σκέψης, την οποία αποκαλεί «περιοριστική», «απλουστευτική», «ακρωτηριασμένη», «μονοδιάστατη» κ.ο.κ.· αποδομεί τον «ανοσοποιητικό μηχανισμό» της λογικής, την οποίαν αποκαλεί «κλειστή», «ορθολογικοποιητική» κ.λ.π.· αποδομεί τον «ανοσοποιητικό μηχανισμό» των ιδεολογιών και του Χριστιανισμού, τους οποίους αποκαλεί «παραισθητική υστερία»,

«παραλήρημα» κ.ο.κ.· αποδομεί τον ανοσοποιητικό μηχανισμό του «παλαιού» τρόπου του δυτικού σκέπτεσθαι και του συνειδέναι, αποκαλώντας τον «δυνάμεις της αποβλάκωσης», ενώ αποκαλεί την εξ αυτών εκπηγάσασα «παλιά» πραγματικότητα «υστερική-παραισθητική».
Γενικώς, αποδομεί την «αφηρημένη» έννοια ως παρανοϊκή και αποκαλεί τον δυτικό άνθρωπο Homo Sapiens-Demens, δηλαδή Σοφό-Παράφρονα (Ε. Μορέν, *Αφήνοντας τον Εικοστό Αιώνα*, σ. 197, 274 κ.α.). Ως «θεραπεία» του μάλιστα, προτείνει τον «εννοιολογικό φόνο» των «αφηρημένων» εννοιών (όπως π.χ. δημοκρατία, ελευθερία, θρησκεία, ιδανικά, αξίες κ.ο.κ.) αλλά και τον «φόνο των κυρίαρχων λέξεων», δηλαδή την εξάλειψη των ίδιων των λέξεων που εκφράζουν τις έννοιες αυτές.

Τα «Νέα» Ιδανικά

Αυτοπροβαλλόμενος ως ανθρωποκεντρικός, ο Νέος Διαφωτισμός καλεί τον άνθρωπο να «απελευθερωθεί από τα δεσμά του παρελθόντος» (Ε. Μορέν), ώστε να αποδεχθεί τα πολιτικώς ορθά, ορθολογιστικά, πλήρως απογυμνωμένα από κάθε ηθικό ή θρησκευτικό νόημα, «ιδανικά» του, που είναι: τα ίσα δικαιώματα των φύλων, οι μονογονεϊκές οικογένειες, το χαπάκι της αυτό-έκτρωσης, η «ενοικίαση» ξένης μήτρας, ο πειραματισμός επί των εμβρύων, η λήψη ιστών και η εμποροποίησή τους, τα δικαιώματα των ομοφυλοφίλων, ο «αξιοπρεπής θάνατος», η ευθανασία, η νομιμοποίηση της αυτοκτονίας και η θανατική ποινή... (*M. Malachi, The Keys of This Blood*, σ.σ. 339-340).
Είναι προφανές ότι, εφαρμοζόμενα, τα «ιδανικά» αυτά θα ανατρέψουν εκ βάθρων όλα τα δεδομένα του δυτικού τρόπου ζωής και θα διαμορφώσουν μια νέα πραγματικότητα, έναν νέο πολιτισμό, μια Νέα Εποχή.
Ανησυχητικά, ωστόσο, είναι και τα εξής παράδοξα και αντιφατικά. Παρά τον «ανθρωποκεντρισμό» του, ο Νέος Διαφωτισμός δεν δίστασε να κηρύξει αυτόν τον πόλεμο, μονομερώς και εν αγνοία του ίδιου του ανθρώπου, και μάλιστα, κατά της ίδιας του της σκέψης· ενώ συγχρόνως, αναλυόμενα, τα μεγαλόστομα, υψιπετή και ανθρωπολάγνα «ιδανικά» του στρέφονται ευθέως κατά της ίδιας της ύπαρξης του ανθρώπου, αφού, είτε αποκλείουν την γέννησή του, είτε την διακόπτουν, είτε εμπορεύονται τους ιστούς του, αφανίζοντάς τον πριν γεννηθεί, είτε τον απογυμνώνουν συναισθηματικά, είτε τον καθιστούν έρμαιο των πιο σκοτεινών παθών του, είτε επισπεύδουν τον θάνατό του, είτε, πάλι, εξαντλούν τον «ανθρωπισμό», την «ανοχή» και την αγάπη τους επί των δολοφόνων του!

«Νέα Ελλάδα» και «Νέα Ευρώπη»

Στην χώρα μας, ο Νέος Διαφωτισμός προσάρμοσε τα «ιδανικά» του στην ελληνική

πραγματικότητα, προσθέτοντας στα προαναφερθέντα τον διαχωρισμό Εκκλησίας-Κράτους, την απάλειψη της αναγραφής του θρησκεύματος και της εθνικότητας στις ταυτότητες, την κατάργηση του Αβάτου του Αγίου Όρους και την καύση των νεκρών, ενώ βαθμιαίως πληθαίνουν και οι ψίθυροί του κατά του νηπιοβαπτισμού, υπέρ της χειροτονίας των γυναικών, περί αλλαγής της σημαίας, περί κατάργησης των εθνικών εορτών και αντικατάστασης του Εθνικού Ύμνου, περί «Νέας Ελλάδας» κ.ά. Ωστόσο, αν εμείς οι νεοέλληνες εφησυχάζουμε θεωρώντας ότι το θέμα της «Νέας Ελλάδας» περιορίζεται σε ψιθύρους, οι «Καινούργιοι Έλληνες» έκαναν ήδη επισήμως την εμφάνισή τους με σάρκα και οστά, σε λόγο και εικόνα, στην κρατική ΝΕΤ. Σύμφωνα με σχετικό δημοσίευμα, στην εκπομπή «Οι Έλληνες», της 27ης Δεκεμβρίου 2002, η δημοσιογράφος παρουσίασε μ' αυτόν τον τίτλο «τα παιδιά των ξένων λαθρομεταναστών που φοιτούν στα ελληνικά σχολεία». Μεταξύ πολλών άλλων άκρως κολακευτικών, η εκπομπή έκλεισε με την εξής προσφώνηση: «…*Η Ελλάδα, που έχει τροφοδοτήσει με μετανάστες κάθε γωνιά της Γης. Η Ελλάδα, που έχει δει τα παιδιά της να διαπρέπουν στο εξωτερικό επειδή κάποιοι ξένοι τ' αγκάλιασαν σαν δικά τους, δεν μπορεί παρά να είναι εξίσου και περισσότερο φιλόξενη με κάθε μετανάστη. Να παρέχει ευκαιρίες και να δίνει στον καθένα δικαίωμα στον αυτοπροσδιορισμό. Ο ρατσισμός, η ξενοφοβία, η μισαλλοδοξία, δεν είναι για μας επιλογή. Η Ελλάδα αύριο θα είναι γεμάτη με καινούριους Έλληνες. Πιο πολύχρωμη, πιο ενδιαφέρουσα*».

Και ενώ η «Νέα Ελλάδα» οικοδομείται de facto, ερήμην των διεθνών συνθηκών, της εθνικής νομοθεσίας και του Συντάγματος της Χώρας και της βούλησης των Ελλήνων πολιτών, ο πρόεδρος Μπους, σε δηλώσεις του για την αντίσταση που προέβαλλαν κυρίως οι Γερμανοί κατά του πολέμου στο Ιράκ, προέβαλε, τον Ιανουάριο του 2003, το επιχείρημα ότι οι αντιδράσεις αυτές προέρχονται από την «παλαιά Ευρώπη»· άραγε αναρωτηθήκαμε, επίκειται η «Νέα Ευρώπη»; Μετά από λίγες μέρες το ερώτημα απαντήθηκε επισήμως καταφατικά, ενώ λίγες μέρες αργότερα κυκλοφόρησε η ελληνική έκδοση του μηνιαίου περιοδικού National Geographic με τον πρώτο χάρτη της «Νέας Ευρώπης». Τέλος, η «Νέα Ελλάδα» κατακυρώθηκε πανηγυρικά από την πρόεδρο του «Αθήνα 2004», κατά την διάρκεια των τελετών έναρξης και λήξης των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004.

Και ενώ οι πάντες μιλούν για το «νέο» Ιράκ της μετά Σαντάμ εποχής, αναδύεται και οικοδομείται και η –ανεξαρτήτως εθνικής προέλευσης και θρησκείας- αυτοσυνειδησία του «Νεοκύπριου», σύμφωνα με τις δηλώσεις του Μητροπολίτη Μόρφου στην τουρκοκυπριακή εφημερίδα Γιενί Ντουζέν (δηλ. Νέα Τάξη) (*Οι «Νεοκύπριοι», ο Μητροπολίτης Μόρφου Νεόφυτος και η «Απογευματινή», υπότιτλος: Νεόφυτος: «Το μεγάλο μας αμάρτημα, ο εθνικισμός»! Μια προκλητική και ανιστόρητη συνέντευξη, στην οποίαν κανείς δεν απάντησε.* Εβδομ. εφημ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ, 11.6.2003, σ. 10). Αλλά, η άποψη ότι πρέπει «*να δημιουργηθεί το γρηγορότερο δυνατόν ένα ανεξάρτητο τουρκοκυπριακό κράτος στην Βόρειο Κύπρο, το οποίο να συνάψει εμπορικές και πολιτιστικές σχέσεις με το ελληνοκυπριακό κράτος της Νοτίου Κύπρου, ώστε να δημιουργηθεί μια ενιαία*

"Κυπριακή συνείδηση", που θα απομακρύνει τους δυο λαούς από τις μητέρες-πατρίδες τους», δεν είναι νέα. Σύμφωνα με σχετικό δημοσίευμα, η άποψη αυτή πρωτοδημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Η Καθημερινή» της 24.9.1989, σε άρθρο υπογραφόμενο από τον τότε διευθυντή του ΕΛΙΑΜΕΠ και νυν υφυπουργό Εξωτερικών της Ελλάδας (Θεόδωρος Ν. Χατζηγώγος, Τουρκοκυπριακό Κράτος και «Κυπριακή Συνείδηση» Επιθυμούσε από το 1989 ο κ. Βαληνάκης!, εβδ. Εφημ. ΑΛΦΑένα της 5-6.6.2004, σ. 30) .
Στις τάξεις του «Νέου» Διαφωτισμού εντάσσονται και πολλοί ιδεαλιστές που, επηρεασμένοι από την «αποδόμηση» και χωρίς να γνωρίζουν τις τελικές της επιδιώξεις, συμπορεύονται μ' αυτήν, επενδύοντας σ' αυτήν τα προσωπικά τους πιστεύω, με αποτέλεσμα να επηρεάζουν με την σειρά τους την κοινή γνώμη: «*Η Νέα Εποχή, διαμορφώνοντας ένα αποδομητικό πλαίσιο στις σχέσεις των ανθρώπων, ικανό να στηρίξει τις ιστορικές της επιλογές, όχι μόνον δεν χρειάζεται πλέον τον Γάμο, το πολυαιώνιο αυτό Σύμβολο-Εφεύρεση του Ανδρικού Φύλου, αλλά μπήκε κιόλας στην διαδρομή να τον αποθηκεύσει στα άχρηστα της Παγκόσμιας Ιστορίας...*» (Δημήτρης Ιατρόπουλος, εφημ. Έθνος, 16.12.1998).

Η Χειραγώγηση

Στην «αποδόμηση», στην «ιστορική επιλογή...αποθήκευσης» της «παλαιάς» πραγματικότητας στα «άχρηστα της Παγκόσμιας Ιστορίας», συμμετέχουν τα περισσότερα Μ.Μ.Ε. -ηλεκτρονικά και έντυπα- αλλά και ολόκληρες κινηματογραφικές, φιλολογικές, εκδοτικές, φιλοσοφικές και λοιπές «βιομηχανίες», παγκοσμίως· συμμετέχουν επίσης, σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, και οι περισσότερες σέκτες, καινοφανείς θρησκείες και οι γνωστές καταστροφικές λατρείες. Ωστόσο, η τηλεόραση πρωτοστατεί, διότι η αποτελεσματικότητά της στην μαζική και συντονισμένη χειραγώγηση της σκέψης ολόκληρων πληθυσμών αποτελουμένων από άτομα κάθε ηλικίας, αποδεικνύεται καταλυτική. Σ' αυτό συντελούν:

- η οπτικο-ακουστική της αμεσότητα.
- η εμβέλειά της, δηλαδή η επιρροή της επί τεράστιου αριθμού πάσης ηλικίας ατόμων,
- η μονομέρειά της, δηλαδή η δημιουργία τετελεσμένων διά του αποκλεισμού της ισηγορίας (βλ. σχετικά στον εκφωνηθέντα λόγο του ακαδημαϊκού και καθηγητή Πανεπιστημίου κ. Κ. Δεσποτόπουλου επί τη αναλήψει των καθηκόντων του ως Προέδρου της Ακαδημίας Αθηνών, την 14.1.1993) (αδυναμία άμεσης παρέμβασης, αντίδρασης ή διάψευσης) και
- η άγνοια του ανυποψίαστου τηλεθεατή για την χειραγώγηση που υφίσταται.

Οι λόγοι για τους οποίους δεν έχει γίνει αντιληπτό από το ευρύτερο τηλεοπτικό

κοινό ότι οι περισσότεροι τηλεοπτικοί δίαυλοι, είτε εν επιγνώσει, είτε εν αγνοία τους, είτε λόγω πιέσεων, είτε λόγω οικονομικής δυσπραγίας, έχουν πλέον αλωθεί από τον Νέο Διαφωτισμό, και έχουν επιστρατευθεί στον «αόρατο» πόλεμο κατά του δυτικού ανθρώπου, είναι οι εξής:

1) Διότι πρόκειται για πόλεμο πράγματι «αόρατο», δεδομένου ότι διεξάγεται «*με πνευματικά όπλα*» και «*κυρίως στον χώρο της σκέψης*», ακριβώς όπως το «προφήτευσε», προ πολλών δεκαετιών, η Άλις Μπέιλυ, τρίτη πρόεδρος της θεοσοφικής εταιρείας, όταν έγραφε ότι: «*… ο πόλεμος που θα επακολουθήσει αυτού… δεν θα έχει παρόμοια περίοδο εξωτερικών σφαγών και αίματος. θα διεξαχθεί κυρίως με πνευματικά όπλα και στον χώρο της σκέψης…*». Σημειωτέον ότι η Άλις Μπέιλυ (1880-1949) πίστευε πως οι παγκόσμιοι πόλεμοι της περιόδου 1914-1945 αποτελούσαν μια «*προπαρασκευαστική (!) περίοδο και διάλειμμα προσαρμογής προς τον νέο κόσμο και την Νέα Τάξη (!) που αρχίζει να φαίνεται*» (+ π. Αντώνιος Αλεβιζόπουλος, Αποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, «Νέα Εποχή», Εκδ. Ιεράς Μητροπόλεως Νικοπόλεως, Πρέβεζα 1990, σ. 105. Α. Μπέιλυ, (Η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας, σ. 453-454, και Η Επανεμφάνιση του Χριστού, σ. 10). Επ' αυτού ο Ε. Μορέν είναι ακόμα πιο αποκαλυπτικός: ενώ διαπιστώνει ότι «*Η επανάσταση του 20ου αι. απέτυχε*», ευελπιστεί «*ότι υπήρχε, ότι υπάρχει ακόμα μια κυοφορούμενη επαναστατική διαδικασία στον 20ο αιώνα, που εργάζεται σε όλα τα επίπεδα του κομματιασμένου σώματος της ανθρωπότητας, προετοιμάζοντας μια αβέβαιη καινούργια γέννηση*» (Ε. Μορέν, Αφήνοντας τον Εικοστό Αιώνα, σ. 226-7).

2) Διότι ο τηλεθεατής βαθμιαίως εθίστηκε, αφού ο πόλεμος αυτός, στην χώρα μας, εκτυλίχθηκε σε έκταση χρόνου είκοσι πέντε και πλέον ετών και με ρυθμό βραδέως επιταχυνόμενο. Αρχικά, τα *πνευματικά όπλα*, χρησιμοποιήθηκαν από συγκεκριμένους διαμορφωτές γνώμης σε λογικοφανείς, αλλά ήπιες αμφισβητήσεις του παραδοσιακού τρόπου σκέπτεσθαι και του συνειδέναι, με συχνότητα μιας εκπομπής μηνιαίως, σε έναν μόνο δίαυλο. Στην συνέχεια, χρησιμοποιήθηκαν από διαφόρους καθοδηγητές – εκπροσώπους της «προοδευτικής», «ριζοσπαστικής» και «ευαισθητοποιημένης» σκέψης, σε έντονες αψιμαχίες κατά των παραδοσιακών αξιών, με συχνότητα μιας εκπομπής εβδομαδιαίως, σε κάθε δίαυλο· κατόπιν, σε εντονώτερες συγκρούσεις, με συχνότητα μιας εκπομπής ημερησίως ανά δίαυλο, που κατέληξαν στον σημερινό – αόρατό μεν, αλλά ανηλεή – καταιγιστικό πόλεμο, όπου κάθε δίαυλος – πλην ελαχίστων εξαιρέσεων- βομβαρδίζει το ανυποψίαστο κοινό ασταμάτητα και επί εικοσιτετραώρου βάσεως.

3) Διότι ο πόλεμος αυτός διεξάγεται υπό άνισους όρους, δεδομένου ότι η ανυποψίαστη κοινωνία δεν γνωρίζει, ούτε ότι έχει κηρυχθεί, ούτε ότι διεξάγεται υπό τις σκληρότερες προϋποθέσεις, ούτε και ότι αυτό που διακυβεύεται είναι το πνεύμα και η ψυχή του ανθρώπου, η βούλησή του και, συνεπώς, το μέλλον του. Το μόνο που αντιλαμβάνεται σήμερα ο μέσος τηλεθεατής είναι ότι ο ίδιος βυθίζεται, χωρίς Θεό

και ελπίδα, σε μια ολοένα επαυξανόμενη σύγχυση, απορρύθμιση και έντονη δυσαρμονία σε σχέση με την πραγματικότητα· ότι η κοινωνία του δυσλειτουργεί, αποσυντονίζεται και αποσυντίθεται· ότι, δηλαδή, ο πολιτισμός του βρίσκεται σε κρίση και ο ίδιος σε θανάσιμο κίνδυνο, ειδικά με την έλευση της νέας χιλιετίας.

Μια προσεκτική ανάλυση του τρόπου λειτουργίας των εν λόγω διαύλων οδηγεί στην διαπίστωση ότι οι βασικές μεθοδεύσεις στις οποίες αυτοί καταφεύγουν είναι οι εξής:

- αποκλείουν, όταν δεν το πολεμούν, κάθε παραδοσιακό μήνυμα από εκπομπές διαλόγου και ενημέρωσης, ακόμα και από μουσικές εκπομπές, από τηλεοπτικές σειρές, κινηματογραφικές ταινίες, ακόμα και από σειρές κινουμένων σχεδίων για παιδιά, ενώ
- προβάλλουν κατ' αποκλειστικότητα τηλεοπτικές σειρές, κινηματογραφικές ταινίες, τηλεπαιχνίδια, ψυχαγωγικές εκπομπές, ακόμα και σειρές κινουμένων σχεδίων για παιδιά, που διαχέουν τα εμφανή και υποσυνείδητα μηνύματα και τα «ιδανικά» του Νέου Διαφωτισμού,
- αποκλείουν, πλην σπανίων εξαιρέσεων, κάθε έγκυρο και «υποψιασμένο» υποστηρικτή της «παλαιάς» κοσμοθεώρησης, ενώ
- προβάλλουν μονομερώς συγκεκριμένους διαμορφωτές γνώμης ή καθοδηγητές σκέψης.

Προς το παρόν, από το σύνολο των επιθέσεων που ο αόρατος πόλεμος έχει εξαπολύσει δια μέσου της τηλεόρασης, οι περισσότεροι ενήλικοι τηλεθεατές έχουν εντοπίσει μόνον τα πλέον εμφανή στοιχεία της χειραγώγησης που υφίστανται, αφού επί χρόνια προσπαθούν, ματαίως, να αντιδράσουν κατά των προϊόντων της νεοεποχίτικης υποκουλτούρας. Για να είμαστε πιο ακριβείς, δεν πρόκειται για υποκουλτούρα, αλλά για *αντικουλτούρα*, υπό την έννοια ότι τα «ιδεώδη» της είναι εκ διαμέτρου αντίθετα με τις αξίες και τα ιδεώδη του δυτικού πολιτισμού: Εκτός του ότι εξιδανικεύουν την άλογη βία και τις πάσης φύσεως εγκληματικές πράξεις, με αποτέλεσμα να γενικεύουν την «*τοπική (εθνική) εγκληματικότητα των ανηλίκων, οι οποίοι κοινωνικοποιούνται στα "ιδεώδη" της πολιτιστικής παγκοσμιοποίησης*» (Χαράλαμπος Δημόπουλος, *Η Παγκοσμιοποίηση του εγκλήματος (κατά την αγγλοσαξωνική βιβλιογραφία)*, σ.σ. 38, 40), διαχέουν επίσης μέσα σε κάθε σπίτι τα «ιδεώδη» της διαστροφικής σεξουαλικότητας, των ναρκωτικών, του αποκρυφισμού, της μαγείας και του σατανισμού (Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος, *Ο Σατανισμός στις κινηματογραφικές ταινίες*, εκδ. «Φωτοδότες», 1994). Με απλά λόγια, δημιουργούν έναν *αντι*πολιτισμό.
Σημειωτέον ότι το πρόβλημα της τηλεοπτικής χειραγώγησης των παιδιών και των εφήβων παραμένει τραγικά άλυτο.

Οι Γνωμηγήτορες του Νέου Διαφωτισμού

Απομένει τώρα, αυτοί οι ίδιοι τηλεθεατές να συνειδητοποιήσουν και το εύρος, την έκταση και το βάθος της επιρροής των διαμορφωτών ή καθοδηγητών γνώμης επί της σκέψης τους. Τούτο προϋποθέτει μια πιθανόν συναισθηματικά επώδυνη αποστασιοποίησή τους από θαυμαζόμενα πρόσωπα, παρά το κύρος με το οποίο τα άτομα αυτά περιβάλλουν εαυτούς και αλλήλους, παρά τις επιδεικνυόμενες και μη ελέγξιμες γνώσεις τους, παρά τις θέσεις ισχύος και αναγνώρισης που κατέχουν, και παρά την τεράστια επιβολή και την ακλόνητη αυτοπεποίθησή τους. Ίσως τους ενδιαφερόμενους τηλεθεατές βοηθήσει η σκέψη ότι οι διαμορφωτές γνώμης, που μονοπωλούν τους διαύλους, ανακυκλούντες και επαινούντες εαυτούς και αλλήλους, είναι σε τέτοιο σημείο απαραίτητοι, χρήσιμοι και πολύτιμοι για την διεξαγωγή του αόρατου πολέμου, ώστε είναι αδιανόητο να επιλέγονται τυχαίως. Αντιθέτως, και σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, πρόκειται περί ατόμων που έχουν προεπιλεγεί προσεκτικά, επί τη βάσει ειδικών κριτηρίων.
Βασικά κριτήρια επιλογής τους αποτελούν οι συγκεκριμένες, εκπεφρασμένες ή κρυφές, καλοπροαίρετες ή εν επιγνώσει στρατευμένες αποδομητικές πεποιθήσεις τους· υπ’ όψιν λαμβάνονται και οι επικοινωνιακές τους ικανότητες (πειθώ, ευστροφία, ευγλωττία, ευελιξία, καθώς και η δυνατότητα «χειρισμού» κάθε κατάστασης και αποπροσανατολισμού της συζήτησης ή του «αντιπάλου»· δυνατότητες που προϋποθέτουν, «ικανότητες», όπως, στρεψοδικία, σοφιστεία, προσποίηση, ανακολουθία, εκφοβισμός κ.ο.κ.). Επίσης, σημαντικό κριτήριο αποτελεί και η έντονη χαρισματική, μαγνητική ή υπνωτική, προσωπικότητά τους. Ένα είναι αδιαμφισβήτητο: είτε εν αγνοία τους και καλοπροαίρετα, είτε εν πλήρη επιγνώσει της αποστολής τους, οι καθοδηγητές γνώμης έχουν αναλάβει την αποδόμηση του, κατ’ αυτούς, «παλαιού» κόσμου και την διαμόρφωση μιας νέας σκέψης, κατάλληλης για τον Νέο Άνθρωπο της Νέας Εποχής. Μπροστάρηδες στον αόρατο πόλεμο, οι διαμορφωτές ή καθοδηγητές σκέψης, *εκπαιδεύουν, διαπαιδαγωγούν, κατηχούν*, ο καθένας από τον τομέα του, ως νέοι, σύγχρονοι, ινστρούχτορες (Από το λατινικό ουσιαστικό “instructio”, που σημαίνει “εκπαίδευση”), την σκέψη του ανυποψίαστου κοινού.
«Ινστρούχτορες», δηλαδή «εκπαιδευτές», αποκαλούσαν όσους είχαν αναλάβει να καθοδηγούν την σκέψη των ανθρώπων, μυώντας τους στην κομμουνιστική ιδεολογία. Μια πρώτη σύγκριση του πλαισίου και της δράσης των παλαιών και σύγχρονων ινστρουχτόρων αποκαλύπτει ενδιαφέρουσες και πολύ διαφωτιστικές αντιστοιχίες:

- Πόλεμος: Τότε, με «περίοδο εξωτερικών σφαγών και αίματος». Τώρα, με «πνευματικά όπλα» και στον «χώρο της σκέψης»,
- Θεωρία: Τότε μαρξισμός-λενινισμός. Τώρα, Νέος Διαφωτισμός.
- Εκπαίδευση: Τότε και τώρα, καθοδήγηση, χειρισμός, χειραγώγηση της σκέψης των «πολλών».
- Όραμα: Τότε, εγκαθίδρυση στον πλανήτη του «Παραδείσου του Εργάτη». Τώρα, εγκαθίδρυση στον Πλανήτη-Γη του Παράδεισου της Νέας Εποχής.

Ωστόσο , την χρήση του όρου «ινστρούχτορες» για τους σύγχρονους καθοδηγητές σκέψης που προετοιμάζουν τις δυτικές κοινωνίες για την Νέα Εποχή, έρχεται να υποστηρίξει η ακόλουθη, άκρως διαφωτιστική και αποκαλυπτική επισήμανση:

«*… η νεώτερη δυτική σκέψη, τις τελευταίες δεκαετίες του 20ου αιώνα εισήλθε σε μια παρατεταμένη κρίση. Ένα μέρος της Αριστεράς και ίσως η πλειοψηφία των αριστερών και φιλελεύθερων διανοούμενων θα μεταβληθούν σε κατ' εξοχήν ιδεολογικούς εκπροσώπους και φορείς της νέας παγκοσμιοποίησης και ισοπεπεδωτικής ιδεολογίας του ιμπεριαλισμού*» (*Από τον σιωνισμό στον φονταμενταλισμό*, περιοδ. ΑΡΔΗΝ, τ. 33-34, Φεβρουάριος 2002, σ. 22).

Χειραγώγηση και Βούληση

Στο σημείο αυτό, όμως, παύουν οι αντιστοιχίες μεταξύ των πολέμων και των ινστρουχτόρων τους και αρχίζουν οι διαφορές τους. Πρόκειται για διαφορές καταλυτικές, διότι αφορούν στην τελική επιδίωξή τους. Άγνωστη στους πολλούς, η τελική επιδίωξη του σύγχρονου αόρατου πολέμου που διεξάγει ο Νέος Διαφωτισμός εναντίον του δυτικού πολιτισμού, είναι αυτή που καθορίζει, κυρίως όμως, επεξηγεί (χωρίς κατ' ουδένα τρόπο να δικαιολογεί) τις μεθοδεύσεις στις οποίες καταφεύγουν οι ινστρούχτορές του.
Ποια είναι, λοιπόν, η τελική επιδίωξη του Νέου Διαφωτισμού και σε τι αποσκοπεί ο αόρατος πόλεμος που αυτός διεξάγει, με αρωγούς τους σύγχρονους ινστρούχτορες, κατά του δυτικού ανθρώπου στον *χώρο της σκέψης*;
Στα ερωτήματα αυτά η απάντηση είναι μία και ενιαία: Δεδομένου ότι, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, *βουλεύεσθαι και λογίζεσθαι* ταυτόν – δηλαδή βούληση και λογική σκέψη ταυτίζονται – ένας πόλεμος που διεξάγεται στον *χώρο της σκέψης* του «εχθρού», αφ' ενός μεν στρέφεται κατά της λογικής του, με σκοπό την απορρύθμισή της, αφ' ετέρου δε στρέφεται κατά της βούλησής του, με σκοπό την άλωσή της. Η επιδίωξη καθιστά έναν τέτοιο αόρατο πόλεμο πολύ πιο επικίνδυνο από τον συμβατικό. Και τούτο, διότι, ο συμβατικός πόλεμος γεννά ηττημένους που, όμως, διατηρούν πλήρη την διαύγεια πνεύματος, ώστε να έχουν *επίγνωση* της ήττας τους: γνωρίζουν ότι η *εξωτερική* ελευθερία τους αλώθηκε, διότι, πράγματι, μόνον αυτή έχει αλωθεί· η *εσωτερική* ελευθερία τους – ή ελευθερία της *βούλησής* τους δηλαδή – παραμένει αλώβητη. Κατά συνέπεια, η υποδούλωσή τους είναι προσωρινή.
Ο αόρατος πόλεμος, όμως, που αποσκοπεί στην άλωση της εσωτερικής ελευθερίας του «εχθρού», παραπλανά το θύμα του. Με δόλωμα την «ελευθερία χωρίς όρια, χωρίς σύνορα και χωρίς περιορισμούς», ανταλλάσσει την *εσωτερική ελευθερία* του ανθρώπου με την ασυδοσία, ψυχοπνευματική και σωματική. Έτσι, γεννά ηττημένους που, όχι μόνον δεν έχουν την διαύγεια πνεύματος, ώστε να έχουν επίγνωση της ήττας τους, αλλά που εκλαμβάνουν την ήττα τους ως θρίαμβο «απελευθέρωσης»·

ηττημένους, υπερήφανους για την ήττα τους· ηττημένους που επιχαίρουν για την *εξαφάνιση* της ίδιας τους της *βούλησης*. Ο Νέος Διαφωτισμός, όμως, γνωρίζει ότι αυτό καθιστά την υποδούλωσή τους ολοκληρωτική και μη αναστρέψιμη.
Το ολοκληρωτικό και μη αναστρέψιμο της εξαφάνισης, όχι απλώς της *ελευθερίας* της βούλησης του σύγχρονου ανθρώπου, αλλά *της ίδιας της βούλησής* του, δεν αποτελεί μελλοντική επιδίωξη, ούτε προσωπική εκτίμηση, αλλά εκπεφρασμένος σκοπός. Το σκοπό αυτό αποκαλύπτει, έστω και κωδικοποιημένα, ο Μ. Μπούκτσιν, όταν διευκρινίζει- επιχαίροντας- ότι ο Νέος Διαφωτισμός προσφέρει τις νέες συνισταμένες ενός «*πραγματικά πρακτικού επανακαθορισμού της ελευθερίας, που σπάνια προσέγγισαν στην σφαίρα της σκέψης ένας Φουριέ, ένας Μαρξ ή ένας Μπακούνιν*» (Κόλλιν Γουώρντ, *Αυθορμητισμός και Οργάνωση* (1975), άρθρο με ομώνυμο τίτλο, του Μάρραιη Μπούκτσιν, μτφρ. Νίκος Β. Αλεξίου, εκδ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ, Βαλτετσίου 53, Β΄ έκδ., σ. 15).
Όσοι, πάντως, γνωρίζουν εις βάθος το μέτρο της ελευθερίας του ανθρώπου που οι εν λόγω διανοητές «προσέγγισαν στην σφαίρα της σκέψης», έχουν κάθε λόγο να ανησυχούν για το επαπειλούμενο «επανακαθορισμό» της. Ακόμα περισσότερο ανησυχούν, όταν ο επανακαθορισμός αυτός εφαρμόζεται «πρακτικά», δηλαδή, με την βοήθεια ψυχοτεχνολογιών και με προδιαγραφές μονιμότητας.
Οι πρακτικές επενέργειες του Νέου Διαφωτισμού επί της προσωπικότητας του σύγχρονου ανθρώπου και η ποιότητα της «*επανακαθοριζόμενης ελευθερίας*» του αποτελούν πλέον πραγματικό γεγονός, η διαπίστωση του οποίου έχει θορυβήσει πολλούς: «*Θα ξεκινήσω-γράφει ο Μαρσέλ Γκοσέ- από μια συνολική παρατήρηση για την περίοδο την οποία διανύουμε, παρατήρηση που συμπυκνώνεται σε μία λέξη, ειρήνευση, ή αν προτιμάτε την απόχρωση του συνωνύμου... κατευνασμό*» (Marcel Gauchet, Essai de psychologie contemporaine, I. Un nouvel age de la personnalite, Le Debat, Ιούνιος 1998). Ενώ ο Ντ. Ντυκλό, που συμφωνεί μ' αυτές τις διαπιστώσεις, περιγράφει τον «*κατευνασμό*» ως «... *ένα ιδεώδες υπνωτικής αρμονίας που επικρατεί στην παγκοσμιοποιημένη κοινωνία μας, μια μηχανοποίηση του πνεύματος, ένα λήθαργο του υποκειμένου, και όλα αυτά θεωρούμενα ως όροι της οικουμενικής τάξης των πραγμάτων*» (Denis Duclos, κοινωνιολόγος και διευθυντής ερευνών στο Εθνικό Κέντρο Επιστημονικής Έρευνας (CNRS), *Η νέα τάξη στην πληροφορική, Μίσος για την σκέψη*, εφημ. ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ (Le Monde Diplomatique), 21.2.1999, σ. 38).
Αναζητώντας την ερμηνεία της λέξης, διαπιστώσαμε ότι, στην μεν Αρχαία, «κατευνασμός» σημαίνει «κατακοίμηση», στη δε σύγχρονη γλώσσα σημαίνει «καθησύχαση», «καταπράυνση» και «μαλάκωμα». Αναζητώντας την ετοιμολογία της, διαπιστώσαμε ότι πρόκειται περί σύνθετης λέξης, η οποία αποτελείται από την πρόθεση «κατά» και την αρχαιοελληνική λέξη «ευνή», οι ερμηνείες της οποίας είναι κατά σειράν: «συζυγική κλίνη», «στρώμα», «κατάλυμμα», «φωλιά» και, τέλος, «τάφος».
Ως πραγματικό γεγονός, η εξαφάνιση της βούλησης του ανθρώπου, αν και «προφητεύθηκε» από πρώτον τον Ντοστογιέφσκυ στους *Δαιμονισμένους* του,

αποτελεί πρωτοφανές εγχείρημα στην Ιστορία της Ανθρωπότητας.

(Από το βιβλίο «”ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ” ΕΞΕΛΙΞΗ ή ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗ;» Κεφ. 1/11, σελ.37-51/347, Εκδόσεις «ΣΤΑΜΟΥΛΗ»)

Διαβάστε το δεύτερο κεφάλαιο του βιβλίου πατώντας εδώ